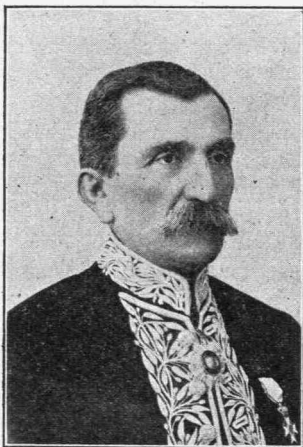

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΟΚΟΣ

QΑΙΜΗΣΤΟΣ Γ. Δοκός υπῆρξεν ἀπὸ τοὺς ὀλίγους φωτεινοὺς ἀδάμαντας τῆς προξενικῆς ὑπηρεσίας τῆς Ἑλλάδος, λόγῳ γένους, μορφώσεως, χαρακτῆρος, αἰσθημάτων καὶ ἐθνωφελούς δράσεως. Ὁ πατὴρ του Σταμάτιος καὶ ὁ θεῖος του Γκίκας Δοκός, ἐκ τῶν πρώτων οἰκογενειῶν τῆς Ὑδρας, ἀντεπροσώπευσαν αὐτὴν εἰς πάσας τὰς Ἐθνοσυνελεύσεις, ἐπὶ μακράν δὲ σειρὰν ἐτῶν καὶ ἐν τῇ βουλῇ. Ἦτο δὲ καὶ ἀνεψιός τοῦ πρώτου ναυάρχου τῆς Ὑδρας Ἀσιδίου Τομπάζη. Διανύσας ἐν Ἀθήναις τὰς ἐγκυκλίους σπουδὰς, ἐξεπαιδεύθη ἐν Παρισίοις γενόμενος διδάκτωρ τῆς Νομικῆς, νεώτατος δὲ ἀπεδύθη εἰς τὴν προξενικὴν ὑπηρεσίαν, διελθὼν ὅλα αὐτῆς τὰ στάδια. Ὅπου ὑπηρέτησεν, ἀφῆκε λαμπρὰς ἀναμνήσεις διὰ τὴν εὐγένειαν τοῦ ἥθους, τὴν λεπτὴν εὐφυΐαν, τὸν ἱερὸν πρὸς τὸ καθῆκον καὶ τὴν ὑπηρεσίαν ζῆλον καὶ διὰ τὴν ἀπο-

τελεσματοκλήν του ὑπὲρ τῶν ἐλληνικῶν συμφερόντων ἐνέργειαν. Ἡ Σάμος, ἡ Χίος, τὰ Βιτώλια, ἡ Φιλιππούπολις, ἡ Θεσσαλονίκη, ἡ Κωνσταντινούπολις, τὰ Ἰωάννινα, μετ' εὐλαθείας καὶ πόνου ἐνθυμοῦνται τὸν πολὺκλαυστον ἄνδρα, τύπον ἀληθῶς περιουστάτου καὶ ἀδρού διπλωμάτου, κοινωνικοῦ δὲ ἀνθρώπου ἀνεπιλήπτου καὶ ἀγαστοῦ.

Ἄλλ' ἡ πατριωτικὴ αὐτοῦ δρᾶσις ἐξετιμῆθη ἰδίως ἐν Μακεδονίᾳ, ἔνθα διὰ τῆς προσωπικῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης, ἣν ἐνέπνεεν εἰς τοὺς τούρκους, ἡδυνήθη νὰ ἐξυπηρετήσῃ, ὅσον οὐδεὶς, τὰ συμφέροντα τῶν ἐλλήνων ὑπηκόων κατὰ τῶν βουλγαρικῶν πρὸ πάντων ἐπιδρομῶν. Ὡς Γεν. Πρόξενος ἐν Θεσσαλονίκη ἐξήσκει τοιοῦτον γόητρον ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ αὐτόθι Γενικοῦ Διοικητοῦ Ἐγιοῦπ—πασᾶ, διὰ τοιαύτης δ' ἐξαιρετικῆς φιλίας ἐτίμα οὗτος τὸν Δοκόν, ὥστε τὸ ἐλληνικὸν φρόνημα εἶχεν ἀναστηλωθῇ ὅσον οὐδέποτε· ὅλα τὰ ἀναφυόμενα ἐκαστοτε ζητήματα ἐλύοντο εὐνοϊκῶς ὑπὲρ τῶν ἐλλήνων ὑπηκόων· αἱ κατ' αὐτῶν καταθλίψεις· καὶ διωγμοὶ εἶχον ἐκλείψει· ναοὶ καὶ σχολεῖα καταπατηθέντα ὑπὸ τῶν βουλγαρῶν ἐπανεκτῆθησαν· καὶ πλεῖστα ἄλλα πλεονεκτήματα ἐπετεύχθησαν ὑπὲρ τοῦ ἐλλήν. στοιχείου κατὰ τὸν λυσσώδη ἐν Μακεδονίᾳ φυλετικὸν ἀνταγωνισμόν. Ὅταν δὲ ὁ πανίσχυρος Ἐγιοῦπ—πασᾶς περιτῆθε τὰ κυριώτερα σημεῖα τῆς χώρας, εἶχε συμπαραλάβῃ τιμῆς καὶ εὐνοίας ἔνεκεν, μετ' ἑαυτοῦ ὡς συνοδὸν καὶ τὸν Δοκόν, ἡ πρωτοφανὴς δ' ἐκεῖνη περιοδεία, πλεῖστα ἀγαθὰ ὑπὲρ τῶν ἡμετέρων ἀποκομίσασα, ἐθαυμάσθη τόσον ὥστε ὁ ἀέμνηστος Τρικούπης ἐτίμησε τὸν Ἐγιοῦπ διὰ τοῦ Μεγαλοσταύρου.

Καίτοι σεμνὸς τὸ ἦθος καὶ γλυκὺς τοὺς τρόπους, μετρίοφρων καὶ συνδιαλλακτικὸς, προσπαθῶν νὰ παρακάμπτῃ μετὰ σπανίας λεπτότητος τὰς ἀντιξόους περιστάσεις, ἦτο ἐν τούτοις ριψοκίνδυνος κατὰ τε τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀποφασιστικότητα, ὅσας ἐπρόκειτο περὶ τῆς τιμῆς καὶ τῶν δικαίων τοῦ ἔθνους. Κάποτε ὀθωμανοὶ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι προσέβαλον τὴν ἑλλην. σημαίαν ἐν Θεσσαλονίκη. Ὁ Δοκὸς διεμαρτυρήθη κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ἡ ἱκανοποίησις μετὰ τινος ὥρας ἐδίδετο πλήρης καὶ περιφανῆς, τῶν μὲν ὑβριστῶν τιμωρηθέντων αὐστηρῶς, τοῦ δὲ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας ἐπισκεφθέντος αὐτὸν ἐπισήμως καὶ ζητήσαντος συγγνώμην. Εἶνε γνωστὴ δὲ καὶ ἡ ἀνδρική στάσις του ἐν Φιλιππουπόλει κατὰ τοὺς βουλγαρικοὺς ἐκτραχηλισμοὺς τοῦ 1885, ὁπότε ἔσχε περιφανῇ ἱκανοποίησιν διὰ τὴν περιύβρισιν τῆς ἑλλην. σημαίας.

Τελευταῖον τῷ εἶχεν ἀνατεθῇ ἡ διεύθυνσις τοῦ προξενικοῦ

τμήματος ἐν τῷ ὑπουργίῳ τῶν ἐξωτερικῶν μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ γεν. γραμματέως. Μετὰ δὲ τὸν ἀτυχῆ πόλεμον τοῦ 1897 ἐστάλη εἰς Βόλον, κατὰ τὴν ὑπὸ τῶν τούρκων κατάληψιν τῆς Θεσσαλίας, ὡς ἐπιτροπὸς τῆς Κυβερνήσεως, διατελέσας πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς τῆς παλινοστήσεως τῶν Θεσσαλῶν. Διὰ τὴν ἀκανθώδη ταύτην ὑπηρεσίαν ὁ Δοκὸς ἦτο ὁ ἐνδεδειγμένος ὑπὸ τῶν περιστάσεων. Ἐνέπνεε πάντοτε ἐμπιστοσύνην καὶ ἐγγύησιν εἰς πάντας ἢ προσωπικῇ του ἐκεῖ ἐμφάνισις καὶ ἐνέργεια. Καὶ ὄντως· ἀπεδείχθη τοιαύτη ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ ἄγγλος ἀντιπρόσωπος δι' ὑπομνήματός του πρὸς τε τὴν κυβέρνησιν τῆς Ἀνάσσης καὶ τὴν ἡμετέραν ἐξῆρεν ἀνεπιφυλάκτως τὰς ἀγαθὰς ὑπηρεσίας, τὴν ἀξίαν καὶ τὴν δραστηριότητα τοῦ Δοκοῦ.

Ἀτυχῶς, ἐν τῇ ἀκμῇ ἔτι τοῦ σταδίου του, ἐπέπρωτο νὰ τὸν εὕρῃ ὁ θάνατος ἐν Ἰωαννίνοις κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, στερήσας οὕτω τὴν πατρίδα καὶ τὴν ἑλλην. κοινωνίαν μέλους ἐξόχως πολυτίμου καὶ ἀγαπητοῦ.

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ

— Δὲν μοῦ λές, παπᾶ μου, ἀφοῦ ὁ Θεός, ὅπως κηρύττεις στὸν ἄμβωνα, ἔκαμε κάθε πλάσμα του τέλειον, γιατί ἐμένα μ' ἔκαμε καμπούρη;

Καὶ ὁ παπᾶς, περιεργαζόμενος τὸν κυφόν :

— Νὰ σοῦ πῶ : ὅσο γιὰ καμπούρη, δὲν μποροῦσε νὰ σε κάμῃ καὶ καλότερον.

..

Προξενεύουν εἰς κάποιον μίαν νύμφην :

— Καὶ εἶνε εὐμορφη;

— Εὐμορφη δὲν εἶνε... ἀλλὰ σὲ λίγο καιρὸ θὰ... γίνη;

— Πῶς θὰ γίνη;

— Νά! ἔχει ἓνα θεῖο πλούσιο ποῦ αὐριο — μεθαύριο θὰ πεθάνῃ...